

Quan algú, covard o mesquí, us digui que la lluita és pa-
rrillosa i que en la lluita
s'arrisca la vida, diau-li
que és veritat, però que els
valents sols moren una vegada
i que els covards moren mil
vegades de por d'enfrontar-se
amb la mort.

Organ Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya
No 48 (Nova època) Donatiu 50 ctms IO de Novembre I, 1947

(Passionaria)

NO; EL FRANQUISME NO PODRÀ PROVOCAR UNA REACCIÓ ANTIGUERRILLERA EN LA CONCIÈNCIA DEL NOSTRE POBLE

Mantes vegades hem denunciat, la finalitat política que perseguien Franco i la falange, al qualificar a les forces guerrilleres de bandes de bandolers i atracadors; d'assassins vulgars sense el més elemental sentiment humà, i fer-les autors dels fets més horribils i monstruosos. Aquesta finalitat no ha estat, ni segueix essent altre, que la de provocar un moviment d'hostilitat i repressa entre el nostre poble envers els heroics guerrillers; deslligar-los del escalf i suport qu'el poble sent pels mateixos, per aixís poguer anihilar-los més fàcilment, i justificar les mesures repressives i bestials qu'emprà quan algú d'ells té la malahurança de caure presoner entre les garres dels botxins franquistes. Avui, davant el fet altament criminal succeït el 29 d'Octubre en la barriada obrera i popular de Sans, i malgrat, qu'el "il·lustre" botxi actual de Barcelona, Baeza i Alegria, tingué molt de compte, en les seves declaracions de "santa indignació" que feu al entorn del esmentat succés, de no treure a rel·luir els patriotes que amb les armes a la mà lluiten contra Franco i la falange, nosaltres ens veiem obligats a denunciar a tot el poble quins han estat i qu'és el qu'en el fons cerquen en la execució de tamany i repugnant crim.

Denunciem, que aquest bárbar i sangnant atracament, però que només ha estat que cobardia i roïndesca agressió feta contra la població de una de les barriades més populars de Barcelona, ha sigut una obra criminal més dels pinxos falangistes, per provocar una reacció d'hostilitat i desprestigi en contra dels guerrillers, d'aquells patriotes que a la presó esperen qu'els tribunals franquistes s'encevin amb ells, de la mateixa forme que ho feren amb els processats del 18 de Setembre, amb els darrers processats de Madrid, amb tots els "Consells de Guerra", que periòdicament tenen lloc en tots els indrets de Catalunya i Espanya sencera.

Encara no fa gaire temps, que en un número de "TREBALL", denunciàvem qu'en la MODEL hi ha un bon nombre de divissionaris blaus i falangistes, detinguts per atracadors. Que avui són empleats en la repressió contra els antifranquistes emprisonats i en el exercici de la més baixa provocació per tal de justificar els castics i apallissaments constants.

Les forces guerrilleres, ni hara ni mai han atacat a petits industrials, han fet del atracament el objectiu de les seves accions guerrilleres i han escollit com a centre de les seves operacions les barriades obreres i contra els pacífics viadants i nens passejant confiadament pel carrer.

Nosaltres no podrem precisar de una manera categòrica quin ha estat el personatge o personatges falangistes qu'han inspirat aquesta incalificable i sangonosa malifeta. Però, només cal veure la precissió i datos amplis en qu'és redactada la nota que a la premsa franquista és publicada dos dies després, per deduir que amb tot això hi hagut molta part de premeditació conscienciósse en la execució dels fets.

Estem convençuts qu'en aquests fets hi ha existit quelcom més que la simple decissió d'un escamot de pistolers vulgars; i, aquest quelcom més ha sigut, la de tenir els falangistes una argumentació política i moral a les execucions i afussellaments que tenen en preparació contra els patriotes qu'altres vegades hem denunciat, al haver estat condemnats a mort; les penes de mort que volen demanar a Angel Carrero, Pere Vallverde, Númen Matres, Wilson Batlle, Esteve Aries, Carles Martínez, Joaquim Puigdemunt, Ferran Rius, Sebastià Fiera i altres patriotes; i, per últim, per desfermar noves onades de terror contra el nostre poble, els treballadors i tots els antifranquistes que cauen en les seves mans.

Les accions dels guerrillers guerrillers són les qu'el poble de Barcelona visqué en temps no gaire llunyants; la de l'atac als cataus falangistes, la voladura del catau on es preparen els pestilents libels, la "Solidaridad Nacional" i "Prensa", la voladura del mal anomenat monument de la Victoria, el castic i ajusticiament de botxins falangistes i xivatos repug-

nants; són les accions i combats qu'els guerrillers del pla i la muntanya fan i sostenen front les forces repressives del franquisme a tots els indrets d'Espanya. Aquestes són les accions de "bandolerismo" que fan els valents i mai prou exaltats guerrillers; són les qu'es seguiran fent a Barcelona i arreu, malgrat tots els esforços del franquisme per reprimir-les. I no clogueran, fins que la República i la democràcia hagi estat restablerta en el sòl dels pobles hispànics.

No; Franco i la seva maledida falange no sortiran endavant amb els seus propòsits criminals de desviar el caliu i admiració del poble vers els nostres guerrillers i lluitadors més fervents de la Resistència Antifranquista, per moltes provocacions que facin o tinguin en projecte. Pel contrari, aquesta admiració i caliu s'acrecixerà, amb l'incorporació de noves promocions de combatens al glorios exèrcit dels guerrillers de la República i la llibertat.

.....

LA COMPANIA DOLORS IBARRURI EN ELS PAISOS NORDICS

El gran dirigent dels pobles hispànics Dolores Ibarriuri, el II d'Octubre passat, prenguerà part en un mitin celebrat a Stokolmo, pel Comitè Executiu de la Federació Mundial de Dones Democràtiques de la qual es Vicepresidenta.

Al mitin hi acudiren milers de persones procedents de totes les contrades de Suècia que desitjaven oír la veu de la nostra valguada Passionària. Es concentrà tant públic com jamai s'havia registrat a l'història d'aquella nació en un acte polític. La nostra Dolores fou saludada amb grans i sorolloses ovacions al demanar el suport de tots els bons democrates per la causa de la República, per l'ajut als pobles hispànics avui esclavitzats pel feixista Franco.

Tota la premsa democràtica saludà a Dolores amb grans titulars de "Dolores Ibarriuri, la millor oradora del món"; "Dolores Ibarriuri, la figura llegendària de l'heroisme d'Espanya".

Aquestes mateixes manifestacions d'admiració per la nostra Dolores i la lluita antifranquista s'han repetit dies després a Oslo, capital de Noruega, on també pronuncià un gran discurs demanant l'aportació del poble norueg per acabar en el franquisme.

Es pregueren resolucions adreçades al senyor Trigve Lie, Secretari General de la ONU, demanant l'aïllament del règim franquista i qu'es prenguin mesures per ajudar al poble espanyol en la seva lluita alliberadora.

.....

LES ACCIONS GUERRILLERES

A Madrid- Forces de l'Agrupació Guerrillera del Centre localitzaren la casa on vivia el Tinent de la Guardia Civil, Ruano, que fou executat pels guerrillers, com a responsable dels crims comesos contra famílies antifranquistes per les forces que ell comandava.

A Sevilla- Els guerrillers de l'Agrupació d'Andalusia, reberent informació de que en una masoveria propietat d'un gran terratinent existia un gran dipòsit d'armes. Els guerrillers asaltaren la mateixa, i s'emportaren escopetes, fusells, molta quantitat de munició i armes curtes.

A Terol - Un grup de guerrillers, asaltà la caserna de la Guardia Civil del poble de Fortunete, fent presoners als civilons de la mateixa i apoderantse del armament i municions que hi havia.

.....

AJUT A " TREBALL "

Ham rebut del Grup "Dolores Ibarriuri", la quantitat de 2.175 pts.

.....

CATALANS! PATRIOTES! ESCOLTEU RADIO ESPANYA INDEPENDENT ESTACIÓ PIRINENCA EN ONDES CURTES DE 16, 25 I 30 METRES A LES HORES 16'30, 17'30, 18'30, 19'30, 20'30, 21'30, 22'30, 23'30 I 00'30

El 7 de Novembre és una data gloriosa per la classe obrera i tots els homes lliures.

En aquest dia, ara fa trenta anys, el proletariat rus, dirigit per Lenin i Stalin i el Partit Bolxevic, feien saltar el poder zarista, i s'implantava per primera vegada en la Història, el Govern dels treballadors. Havia començat una nova era en la Història de la humanitat, la era del Socialisme, el règim que acabarà amb l'exploació de l'home per l'home, destruint les causes de la guerra i la misèria i conduint als pobles a un món de pau, fraternitat i benestar.

Mil.lions de treballadors d'arreu del món saludaren el triomf de la Revolució Soviètica com l'albirar de llur lliberació. Comprengheren que el nou Estat obria una gran escletxa en el món capitalista i que el seu triomf era a l'ensens, el de la classe obrera de tots els països, que tindrien en ell un aliat per llur lluita pel pa i la llibertat; que seria a la vegada una força formidable per ajudar-los en la seva marxa vers la conquesta d'un règim més just i humà.

Però els imperialistes i reaccionaris veieren qu'el nou poder Soviètic era una amenaça per llur dominació. Copsaren que seria l'exemple en què els treballadors de tots els països podrien mirar-se, i decidiren acabar amb ell.

Les desfetes forces zaristes rebieren immediatament tota mena d'ajut exterior. Unitats militars dels imperialistes d'arreu del món i dels Governos satèl.lits qu'els servien atacaren al Poder del Soviet. Però els serfs de la gleba que la Revolució havia fet homes lliures; els camperols que rebien les terres, els pobles que neixien a la llibertat nacional després d'haver sofert la ignominiosa esclavitut zarista, defensaren amb unghes i dents llur nou règim i derrotaren als guardies blancs i als intervencionistes després de cinc anys de sagnants combats. Els imperialistes tingueren que renunciar momentàniament a destruir l'Estat Soviètic per la força de les armes, però conseqüents en els seus propòsits, organitzaren contra el nou Poder Socialista el més riguros bloqueig econòmic i l'aïllament diplomàtic, pensant aconseguir aixís el que no aconseguiren per la força de les armes.

El Poder dels treballadors no es sotmeté en aquesta nova classe de guerra. Vencent totes les dificultats, transforman el que havia sigut el país més atrassat d'Europa i Asia en la primera potencia del Continent, el nou món Socialista demostrava una vitalitat molt superior a els seus enemics. Mentre els països capitalistes s'estancaven o s'endarrerien afeixugats per la crisi econòmica i l'atur, la jove Unió Soviètica donava passos de gegant cap endavant, desenvolupant ràpidament l'economia, la cultura, la ciència, l'art, el nivell de vida de tots els treballadors.

L'exemple del Poder Soviètic brillava cada vegada més, tot i que els imperialistes assajaven obscurir-lo amb muntanyes de propaganda carregades de llacada. Es desenvolupà una criminal campanya de premsa i calumnies contra la URSS de característiques semblants a la qu'es ve desenvolupant en l'actualitat. Organitzaren incidents i provocacions de l'estil del que ha ocorregut a Xile dies passats per rompre les relacions amb la Unió Soviètica. Desencadenaren la lluita a sang i foc contra els comunistes, donaren a Hitler els mitjans per ocupar el poder a Alemanya, i per crear la major força militar coneguda en aquells temps perque servís per destruir el País del Socialisme. Per estimular-lo en la seva agressió, els imperialistes entregaren al feixisme Espanya i Txecoslovàquia. Però el monstre hitlerià considerà que el seu camí per conquerir el món era més fàcil per occident i es llançà contra els seus propis creadors. Solament quan va tenir als seus peus Europa sencera i les seves enormes reserves, es considerà amb força per atacar a la URSS.

Fins aquell moment, la guerra havia sigut per Hitler un passeig militar. Una radera l'altra havien capitulat totes les nacions europees. Els anglesos havien estat expulsats del Continent i arreconats en llurs illes. Els americans sofrien desfetes i més desfetes al Pacífic. El món sencer veia amb angoixa l'avenç de les hordes nazis. Fou a les vores del Volga, en la Heroica Stalingrado, on la sort d'Hitler convia i l'exèrcit nazi es doblegà davant els triomfadors soviètics que el portarien de desfeta en desfeta fins el cor de l'Alemanya.

El món sencer va cantar el heroisme soviètic i va comprendre la falsedat criminal de les calumnies propagades contra la URSS. El "colós dels peus de fang", segons deien els hitlerians i llurs amics, demostrava la superioritat del seu règim, no solament en la pau, sinó també en la guerra.

Les nacions soviètiques que la premsa reaccionaria presentava com fèrreament sotmeses, pareixien amb lligans indissolubles. El poble que plantaven amb desitjos de destruir el poder soviètic, alcançava els més alts graus d'heroisme. Els dirigents que ensenyaren com incapaces i odiats, resultaven ésser, conduïts pel gran Stalin, els més genials conductors i els més estimats pel seu poble. La guerra va confirmar davant del món la invencibilitat de la Unió Soviètica, i varen esvair-se tots els dubtes que la premsa reaccionaria presentava de "l'estabilitat" del Poder Socialista.

Mentres va durar la lluita, els països que combateren a Alemanya i al Japó estigueren units, però llurs objectius eren diferents. La Unió Soviètica i els pobles lluitaven per destruir el feixisme, assegurar la pau i construir la democràcia; però Estats Units i Anglaterra lluitaven per lliurar-se de la competència imperialista d'Alemanya i Japó i per establir llur hegemonia.

La organització de la pau ha passat de relleu com s'aguditzava aquesta diferència d'objectius. El bàndol imperialista recorreix a tots els mitjans per ampliar llur dominació, mentre la URSS i les noves democràcies encapçalen valentment la lluita per la democràcia i la independència de les nacions, contra l'expansió imperialista i la resta del feixisme.

Els imperialistes demostren cada dia major agressivitat contra la Unió Soviètica, perquè veuen en ella el gran obstacle que s'interposa a llurs ambicions de dominació mundial. Recorreixen als procediments més indignes, sotmetent a llur política a altres països en quins Governos troben fidels servidors. Aixequen la lluita contra els comunistes perquè ells són els més ardit defensors de la verdadera democràcia i de la independència de les nacions. Recorreixen a la pressió econòmica aprofitantse dels grans capitals amuntegats durant la guerra, mentre els seus aliats s'arruïnaven i es desangraven. Recorreixen adhoc a mesures militars que acompanyen amb una gran propaganda guerrera per tal de impressionar als pobles dèbils políticament; però hi ha gran llagària entre els desitjos imperialistes de provocar una nova guerra i la possibilitat real de fer-la.

La situació actual és molt diferent de la de 1939 i, no precisament a favor dels imperialistes. La Unió Soviètica gran triomfadora de l'exèrcit alemany, ja no està envoltada de places d'armes dels imperialistes, ni rodejada de Governos a sou de Washington i Londres. El País del Socialisme i les noves democràcies d'Europa demostren llur joventut i vigor reconstruint ràpidament la seva economia i han sobre-passat ja les xifres de producció d'abans-guerra. A tot el món, les forces amants de la pau són poderosíssimes i si s'uneixen i lluiten amb decisió no triomfaran els plans imperialistes.

Al nostre país, els traidors i assassins falangistes ofereixen el sol de la pàtria als imperialistes americans amb el mateix desvergonyiment que abans ho feren als alemanys. Res els importa vendre's la independència nacional a canvi d'un protector qu'els assegura llur existència en el poder.

Però a fora d'Espanya, PRIETO els fa la competència i també ofereix als imperialistes anglo-saxons una "solució" qu'els permetrà també gaudir d'Espanya, utilitzant un Govern amb etiqueta "democràtica" que mantindria íntegrament les essències del règim franquista.

Però uns i altres s'equivoquen, perquè els pobles hispànics diran la darrera paraula. "Sempre que la independència nacional ha estat en perill, el poble espanyol s'ha aixecat per defensar-la" ha dit Passionaria, i els pobles hispànics seran lliures, democràtics i republicans.

En aquest 7 de Novembre, al complir-se el XXX aniversari de la Revolució Soviètica, tots els que vulgin viure en una Espanya lliure i independent, dirigeixen el seu pensament a la gran nació amiga que sempre fou la més fidel defensora de la nostra causa i al seu cap el gegant i estimat Mariscal Stalin.

La nostra valenta classe obrera veu amb satisfacció l'explendorós triomf del règim socialista a la URSS, fins quin objectiu marxen acceleradament els països de l'Est d'Europa.

Nosaltres, els catalans, hem celebrat aquesta gran festa del 7 de Novembre, amb ple combat antifranquista, amb gran seguretat i confiança del nostre triomf.

